

Lily maakt nieuwe vriendjes

‘O, nee toch! Dat kan helemaal niet,’ zegt mama door de telefoon. ‘Ja, ja, nee, dat snap ik. Nou ja,’ zegt ze. ‘Ik regel wel wat. Goed. Ik kom er zo snel mogelijk aan.’

Lily en Jamal zitten voor de televisie. Verbaasd kijken ze naar mama. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Lily.

‘Ach,’ zucht mama. ‘Een probleem op het werk. Ik moet ernaartoe.’

‘En wij dan?’ vraagt Jamal.

‘Mogen wij dan naar oma?’ vraagt Lily.

‘Oma is een weekje weg,’ zegt mama. ‘Ik zal de Vakantie-opvang bellen. Daar is vast nog wel plek.’

‘Maar daar zijn we nog nooit geweest!’ zegt Lily.

‘Het is alleen voor vandaag,’ zegt mama.

‘Daar zijn allemaal kinderen die wij niet kennen,’ zegt Lily bezorgd.

'Ja,' pruilt Jamal. 'We hebben daar helemaal geen vriendjes.'
'Nou ja,' zucht mama. 'Dan maak je vandaag maar nieuwe vriendjes met de kinderen die je nog niet kent.'

Verlegen staan Lily en Jamal bij de deur van de Vakantieopvang. Ze kijken om zich heen. Een paar kinderen spelen met poppen, andere doen een spelletje en een paar grote kinderen zijn aan het voetballen op het plein. Lily trekt een pruillipje en Jamal heeft buikpijn.

De meester komt naar hen toe en stelt zich voor. 'Hallo,' zegt hij vriendelijk en hij geeft hun een hand. 'Ik ben meester Rob.' Lily en Jamal mogen eerst wat rondkijken. Ze kijken bij de spelletjeskast en bij de bouwhoek, de legotafel en de verkleedspullen. Ze kijken om de hoek van de knutselruimte. Aan de wand hangen schroevendraaiers van klein naar groot. De tangen en de hamers hangen netjes op een rij. In de hoek staat een grote kist met allemaal oude spullen en apparaten: een radio, een mixer, een stofzuiger, een skateboard... Ook liggen er blikjes en dozen, touw, plakband en nog veel meer.

Er is een jongen aan het werk. Hij haalt een grote klok uit elkaar. Met verbazing ziet Jamal hoe de klok er aan de binnenkant uitziet.

‘Wat doe jij?’ vraagt Jamal.

‘Ik maak een robot,’ zegt de jongen. ‘Dit wordt zijn hoofd.’

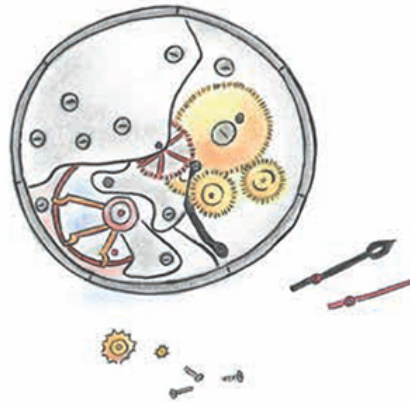
‘Een robot?’ vraagt Lily.

‘Ja,’ antwoordt de jongen. ‘Een robotvriendje, want ik heb hier helemaal geen vriendjes.’

‘Wij ook niet,’ zegt Lily.

‘Zullen wij helpen?’ vraagt Jamal.

‘Mij best,’ zegt de jongen.

Jamal slaat met de hamer blikjes plat. Lily plakt de platgeslagen blikjes op de klok. ‘Dit zijn de ogen!’ zegt ze. Maar de blikjes vallen er meteen weer af. ‘De ogen blijven niet zitten,’ zegt ze sip.

De jongen lacht. ‘Hier, neem deze lijm maar. Hiermee lukt het wel. Het is wonderlijm.’

Er kijkt een meisje om de hoek bij de knutselruimte. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vraagt ze.

‘We maken een robotvriendje,’ zegt Jamal.

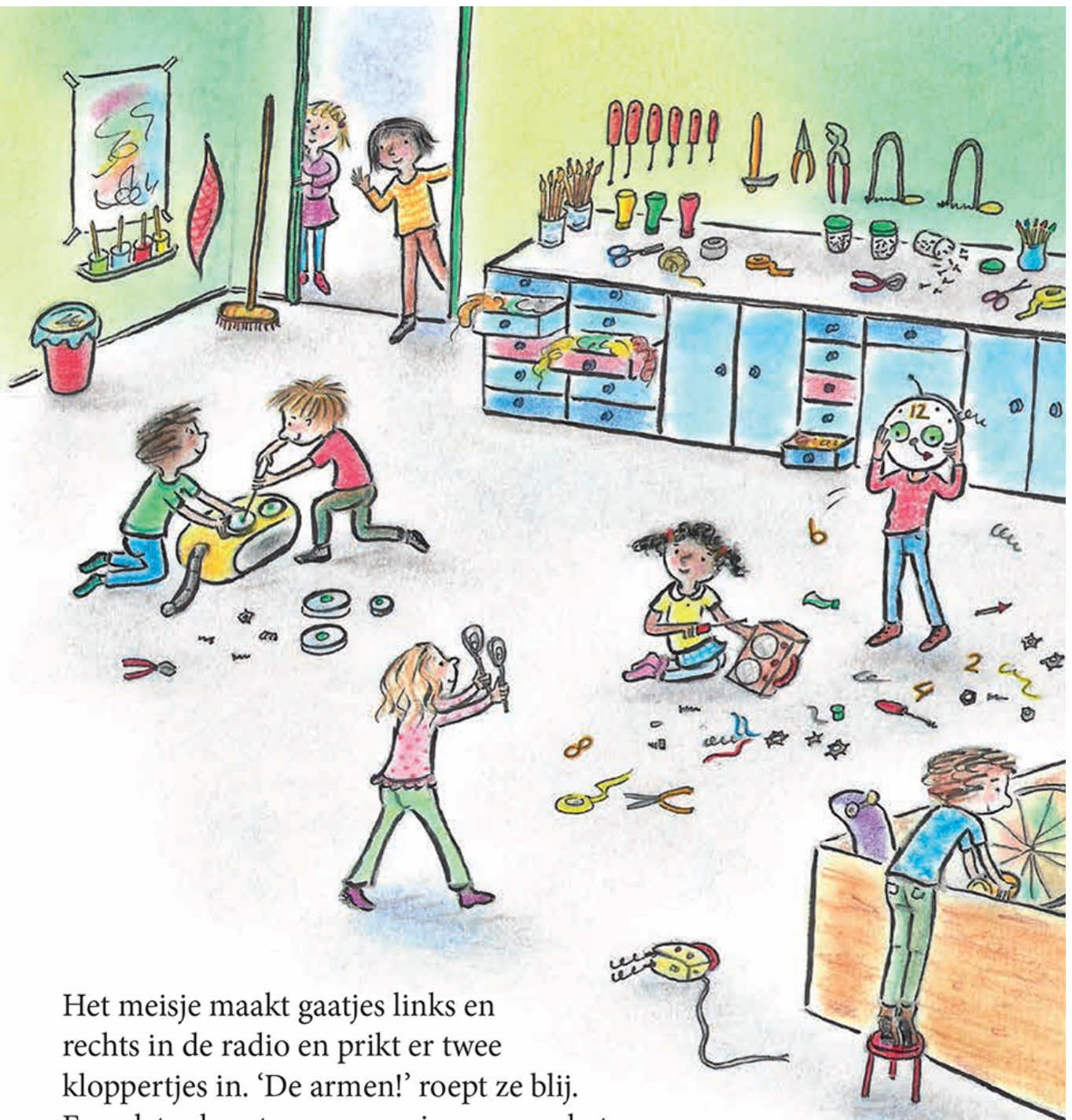
‘Omdat we hier geen vriendjes hebben,’ zegt de jongen met de klok.

‘Ik heb ook geen vriendjes,’ zegt het meisje. ‘Zal ik helpen?’

‘Mij best,’ zegt de jongen.

‘Oké,’ zeggen Lily en Jamal.

Het meisje maakt gaatjes links en rechts in de radio en prikt er twee kloppertjes in. 'De armen!' roept ze blij. Even later komt er nog een jongen om het hoekje kijken. Hij wil ook helpen en maakt wat belangrijke knoppen aan de robot. Dan komen er nog veel meer kinderen helpen. De robot krijgt een lamp, wieltjes en een antenne.

'Wat zijn jullie hier toch allemaal aan het uitvreten?' vraagt meester Rob na een tijdje.

'We hebben een robotvriendje gemaakt!' roepen de kinderen. 'Zo, zo.' Vol bewondering bekijkt meester Rob de robot van alle kanten. 'Knap werk!' zegt hij. 'Maar nu is het tijd voor de lunch!'

Op de lange tafel staan in het midden een paar borden met stapels pannenkoeken. Om de beurt pakken de kinderen een pannenkoek van de stapel en geven de stroop en de poedersuiker aan elkaar door. Ze eten met hun handen, smakken en praten met volle mond honderduit over hun robotvriendje. Ze kibbelen met elkaar om een goede naam te verzinnen.

‘Misschien weet meester Rob een naam?’ vraagt Lily.
Meester Rob? Waar is die eigenlijk? Hij is weg. Er ligt nog een
pannenkoek op zijn bord en zijn thee is koud geworden.
Met plakkerige handen van de stroop gaan de kinderen op
zoek naar meester Rob.
Ze kijken bij de bouwhoek en buiten op het plein. Als ze in
de knutselruimte gaan kijken, schrikken ze. De robot is weg!
Is er een dief? En hoe kan meester Rob ineens nergens meer
zijn?

‘We moeten het hele gebouw doorzoeken,’ zegt Victor. Hij is al elf en de oudste van de Vakantie-opvang.

‘Maar daar mogen we toch helemaal niet komen?’ zegt Mira.

‘Het is een noodgeval. Misschien is meester Rob in gevaar en is er een dief die de robot heeft gestolen,’ zegt Victor. ‘Volg mij maar en zorg dat je bij elkaar blijft!’

Het gebouw is donker. Er zijn trappen, gangen en overal donkere nisjes.

Opeens horen ze in de verte een vreemd geluid. Aan het einde van de gang zien ze een donkere schaduw verschijnen. Het komt steeds dichterbij.

Jimmyjimmyjimmy.

Vol verbazing kijken de kinderen wat erop hen af komt. Het is de robot! Vlak voor de kinderen blijft hij staan en draait rondjes.

Jimmyjimmyjimmy.

‘Jimmy?’ roepen de kinderen uit. ‘Heet je Jimmy? Kun je praten en bewegen? Hoe kan dat?’

Dan verschijnt er nog een donkere schaduw aan het einde van de gang. Een grijnzende meester Rob loopt op hen af. Hij heeft een radiografische afstandsbediening in zijn hand. Die meester Rob! Knap werk!

Een tijdje later komt mama Lily en Jamal ophalen.

‘Dááág!’ roepen alle kinderen.

‘Mogen we morgen weer?’ vraagt Lily.

Mama lacht. ‘Hebben jullie nieuwe vriendjes gemaakt?’

‘Een robotvriendje,’ zegt Jamal.

‘Hij heet Jimmy.’

‘Ja,’ zegt Lily. ‘Maar we hebben ook een heleboel échte vriendjes gemaakt!’

